desse, need oliwad tühjad; rohi tärkas nende sees ja hilised õied, nagu olekssiwad need nende tarwis tehtud. Ja warblased asusiwad nendesse elama.

„Piip! Kuhu pererahwas kadunud? Nemad ei suuda wist wilut õhku kannatada, kui see neile natuke silmi puhub, ja on meie maalt ära läinud. Head teed!“

Ja kollasemaks ja kollasemaks läksiwad lehed; metsas langes leht lehe järel. Sügise-tuuled kohasiwad. Wiimane leikuse-aeg oli kätte tulnud. Ja kollasete lehtede peal maas oli aasta-walitseja kaasa ja waatas pehme silmaga hiilgawate tähtede poole, ja tema mees seisis tema kõrwas.“ Tuule-hoog keerutas lehta üles — need langesiwad maha, siis oli tema kadunud. Aga üks liblekas, wiimane sel aastal, lendas läbi külma õhu.

Ja niisked udud tuliwad, jeatawad tuuled ja pikad pimedad ööd. Aasta-walitseja seisis seal lumi-walgete juukstega, aga seda tema ei teadnud, pidas seda lumeks; mis pilweteşt langes. Õhuke lume-kord heitis ennast üle nurme.

Ja kiriku-kellad kõlasiwad — Jõulu pühadeks.

„Sündimise-kellad kõlawad,“ ütles aasta-walitseja. „Pea sünnib noor walitseja-paar; mina saan rahu, nagu minu kaasa. Rahu seal hiilgawa tähe peal!“

Ja rohelises kuusikus, kus lumi maad kattis,

seal seisis Jõulu-ingel ja õnnistas neid puid, mis pühadeks pidiwad tarwitatud saama.

„Rõõm tubades ja rõõm roheliste oksade all!“ ütles wana aasta-walitseja. Nädalid oliwad teda lumi-walgeks teinud. „Rahu-aeg jõuab, aasta noor-paar saab krooni ja walitsuse-kepi!“

„Wõimus on stiski sinu!“ hüüdis Jõulu-ingel. „Wõimus, aga mitte rahu. Lase lund ennast heita soojendamiseks noore orase peale. Õpi kannatama, kui loodus ennast teise alla heidab, eht sina küll walitseja oled. Õpi iseennast unustama ja stiski elama! Sinu aeg tuleb, kui kewade tuleb.“

„Milla tuleb kewade?“ küsis talwe.

„Kewade tuleb, kui kurg tuleb!“

Ja walge juukstega ja lumi-walge habemega talwe istus mäel, lume-hange peal, wana ja paenutatud, aga tugew, nagu talwe-tuuled, nagu jea wägi, ja wahtis lõune poole, nagu endine talwe enne teda. Jea paukus, lumi kärises; läikiwate järwede peal jooksetı liu-kingadega, kaarnad ja waresed paistsiwad walge lume peal, tuulelehku ei olnud kuulda. Ja waikses õhus piigistas talwe omad käed kokku, ja wete peal kaswis jea küünra paksuseks.

Siis tuliwad warblased linnast ja küsisiwad: „Kes on see wana mees seal mäel?“ Ja kaarn